

Ochrana osobnosti

Vykoná-li neoprávněný zásah do osobnosti člověka některý ze subjektů uvedených v § 3 zákona č. [82/1998](#) Sb. při výkonu veřejné moci, který je mu svěřen, odpovídá za tento zásah a případnou újmu stát, a to v případě, že se tak za podmínek stanovených tímto zákonem stalo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Pouze v případě, že se při výkonu veřejné moci činnost použité fyzické osoby neděla v rámci pověřením vymezené činnosti, ale šlo o vybočení z tohoto rámce, tedy o jednání z vlastní iniciativy a ve vlastním zájmu (exces), postihují občanskoprávní sankce přímo tuto fyzickou osobu. Pro posouzení, zda o exces šlo, je rozhodující, zda jednání (či opomenutí) mělo místní, časový a především věcný (vnitřní účelový) vztah k činnosti (úkolům) osoby pověřené. V případě excesu se jedná o takovou činnost, kterou škůdce sledoval výlučně uspokojování svých zájmů či potřeb, popřípadě zájmů třetích osob, jež nesouvisí s jeho úkoly. Aby šlo o tzv. exces, musí jednání vybočovat z plnění úkolů dané osoby natolik, že jím vůbec není sledován výkon veřejné moci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 3696/2020-241 ze dne 28.7.2022)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně: Z. A. G., narozená XY, bytem XY, proti žalovanému: R. Ch., narozený XY, bytem XY, zastoupený JUDr. B.Z., advokátkou se sídlem J., o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkové újmy, vedené u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 22 C 191/2017, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2020, č. j. 70 Co 155/2020-212, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2020, č. j. 70 Co 155/2020-212, v měnicím výroku I a nákladovém výroku III, a rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 12. 6. 2020, č. j. 22 C 191/2017-160, ve výroku I a nákladovém výroku III, se zrušují a v tomto rozsahu se věc vrací Okresnímu soudu v Jihlavě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 12. 6. 2020, č. j. 22 C 191/2017-160 (v pořadí druhým, neboť jeho předchozí zamítavý rozsudek ze dne 7. 8. 2019, č. j. 22 C 191/2017-118, byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2020, č. j. 70 Co 270/2019-135, zrušen), zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala, aby žalovaný zaslal na její adresu vlastnoručně podepsaný omluvný dopis, který bude obsahovat sdělení „Omlouvám se Z. A. G. (dříve H.) za svůj znevažující a nepravdivý komentář k její osobě, který byl publikován dne XY v XY“ (výrok I), i aby jí zaplatil náhradu nemajetkové újmy 500 000 Kč s tím, že finanční náhrada se zvyšuje dle míry vyhlášené inflace zveřejněné Českým statistickým úřadem za předpokladu, že míra inflace přesáhne hodnotu 0,2 % meziročně - ode dne podání žaloby do dne vyplacení soudem přiznané částky (výrok II), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III). Soud vyšel ze zjištění, že žalobkyně v roce XY kandidovala ve volbách do zastupitelstva statutárního města J. a v únoru XY založila spolek J. V.!, jehož se stala předsedkyní. Opakovaně vystoupila (jako veřejnost) na jednáních zastupitelstva města J. Dne 15. 12. 2014 bez uděleného slova vykřikovala z publika své názory, domáhala se slova, musela být opakovaně napomínána, přičemž později, když byl dán veřejnosti prostor a žalobkyni uděleno slovo, pouze citovala ustanovení jednacího řádu, jehož smysl však vynecháním jeho části zkreslila a věcně se k ničemu nevyjádřila. Její vystoupení ve dnech 10. 2. 2015 a 21. 4. 2015 byla konfrontační, kritizovala činnost města ve vztahu k veřejným zakázkám, vytýkala jejich špatnou kontrolu i hospodaření, jestliže město nevyužívá např. reklamace. Kritizovala členy zastupitelstva města a požadovala změnu

jednacího řádu tak, aby pracovní semináře byly napříště veřejné z důvodu kontroly veřejnosti, přičemž zdůrazňovala své právnické vzdělání. Dne XY vyšel (z podnětu žalobkyně, avšak bez její autorizace) článek nazvaný „XY...“, jehož autorem je P. B. a ve kterém žalobkyně a žalovaný popisují své názory na územní plán a aktivity spolku J.V.!. Ve čtvrtém odstavci tohoto článku je uvedeno: „Naším cílem je spojit síly odborné veřejnosti a organizací k vytvoření tlaku na radnici, vyjádřila se vedoucí osobnost zatím pouze tříčlenného spolku, právnička Z. H.. Ta se v publiku zúčastnila několika zastupitelstev, na nichž tvrdě kritizovala vládnoucí městské politiky“. V dalším odstavci je tento text: „XY...“ (dále jen „předmětný výrok“), myslí si primátor města R. Ch. (ČSSD).“ V článku je rovněž uvedeno, že žalobkyně sdělila, že nemá politické ambice, bylo upozorněno na její kandidaturu v roce XY, žalovaný v něm vyslovil, že se spolkem jsou ochotni jednat. Po právní stránce soud věc posoudil podle § 3 odst. 1, odst. 2 písm. a) a § 81 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) a dospěl k závěru, že předmětný výrok je subjektivním hodnocením veřejných projevů žalobkyně, který žalovaný učinil v pozici vrcholného komunálního politika (primátora města). Vzhledem k tomu, že žalovaná projevovala zájem o dění v místní politice, vstupovala aktivně do veřejné diskuse, při níž kritizovala postup zastupitelů i obce, kandidovala v komunálních volbách a založila spolek, jehož cílem bylo vytvářet tlak na radnici, soud uzavřel, že míra její ochrany ve vztahu ke kritice je nižší než u běžného občana, avšak vyšší než u politiků. Jestliže měl předmětný výrok faktický podklad, kritika je oprávněná, její míra přípustná i přiměřená co do obsahu, formy a místa, je hodnocení žalobkyně ze strany žalovaného v předmětném článku (který iniciovala sama žalobkyně) přiléhavé dané situaci. Soud proto uzavřel, že žalovaný nepřesáhl přiměřenou míru kritičnosti, která by vyžadovala satisfakci požadovanou žalobkyní.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 10. 2020, č. j. 70 Co 155/2020-212, změnil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku I tak, že žalovanému uložil povinnost zaslat žalobkyni vlastnoručně podepsaný omluvný dopis ve znění: „Omlouvám se Z. A. G. (dříve H.) za svůj znevažující komentář k její osobě, který byl publikován dne XY v XY R. Ch.“ (výrok I), potvrdil jej ve zbytku zamítavého výroku I, tedy ohledně slova „nepravdivý“, jakož i v zamítavém výroku II, a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok III). Zčásti vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně (i pokud jde o skutečnost, že předmětný výrok žalovaný v rozhovoru s novinářem užil s vědomím jeho možného zveřejnění), avšak po doplnění dokazování (relevantními úseky záznamů ze zasedání zastupitelstva) uzavřel, že hodnotící soud žalovaného neměl dostatečný skutkový základ. Jako zmatené (chaotické a dezorientované) lze částečně hodnotit jen vystoupení žalobkyně na zastupitelstvu 15. 12. 2014, neboť bez ohledu na jednacím řádem stanovená pravidla, která dezinterpretovala, zasáhla svým projevem do průběhu zastupitelstva mimo časový prostor, který jí byl jako občanu města určen, a v rámci pozdějšího vyhrazeného časového prostoru při svém vystoupení věcně neřekla vůbec nic. Za chaotická či dezorientovaná však nelze označit její další vystoupení a ve vztahu k nim postrádá žalovaný vyřčená kritika jakýkoli skutkový základ. Vystoupení žalobkyně byla konfrontační, což však neznamená, že by byla „zmatená“; konfrontační styl je pro občanský aktivismus typický. Ztotožnil se se soudem prvního stupně, že míra tolerance vůči hodnotícím soudům a kritice veřejných projevů žalobkyně musí být, vzhledem k tomu, že aktivně vstoupila do veřejného života a tím na sebe přijala riziko možné kritiky, nutně vyšší, byť nikoli srovnatelné s politiky. Odvolací soud zásah hodnotil jako intenzivnější, neboť se dotýká důstojnosti kritizované osoby, přičemž zdůraznil, že aktivní zájem o veřejné dění je pro demokratickou společnost přínosem a nelze připustit, aby lokální politici znevažovali projevy svých názorových oponentů z řad občansky aktivní veřejnosti dehonestujícím a paušalizujícím způsobem, neboť by to ve svém důsledku mělo odstrašující efekt pro naplnění legitimního požadavku občansky aktivní společnosti. Poukázal i na judikaturu podle níž slovní výpady směřované ad personam jsou chráněny méně než kritika věcná. Odvolací soud uzavřel, že žalobkyně má právo na morální satisfakci ve formě soukromé omluvy, a proto rozsudek ohledně omluvy změnil a žalobě (s výhradou slova „nepravdivý“, které je ve vztahu k hodnotícímu úsudku nepřiléhavé) vyhověl. Neshledal však důvod pro relutární zadostiučinění, neboť žalovaný do osobnostních práv žalobkyně nezasáhl tak zásadním způsobem,

aby bylo přiměřené přiznat jí nad rámec morální satisfakce také náhradu nemajetkové újmy v penězích. Navíc žalobkyní uplatněná inflační doložka nemá žádnou oporu v hmotném právu.

Proti výroku, jímž odvolací soud změnil zamítavý výrok v nároku na omluvu, podal žalovaný dovolání a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu (sp. zn. 23 Cdo 3372/2018 a 25 Cdo 3423/2018) a Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 1511/13, I. ÚS 1041/17 a II. ÚS 3853/2019) namítá odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího i ústavního soudu, neboť ačkoliv na ni ve svém rozhodnutí odkázal, neřídil se jí a aplikoval ji jednostranně. Odvolací soud dostatečně nezohlednil, že byť žalobkyně neměla oficiální politickou funkci, kandidovala v komunálních volbách za opoziční politické hnutí XY, a založila spolek, jehož cílem bylo vyvíjet tlak na vedení města J. Nejednalo se tedy pouze o aktivní občanku, ale osobu, která s ohledem na své aktivity musí snést větší míru kritiky. Dovolatel dále namítá, že předmětný výrok byl odvolacím soudem vytržen z kontextu a není jej možno hodnotit jako zásah intenzivnější než v nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1511/13. Dovolatel pouze komentoval projevy a vystupování žalobkyně na zasedání zastupitelstva a nikoli její osobu nebo jednání. Jeho údajný výrok o žalobkyni je pouze jeho soudem o formě veřejného vystoupení žalobkyně na jednání zastupitelstva, který nebyl nijak expresivní, vulgární nebo znevažující. Namítá proto, že napadeným rozhodnutím odvolacího soudu je zasahováno do jeho práva na svobodu projevu a dochází k nepřijatelnému zúžení jeho prostoru pro svobodné šíření názorů a myšlenek; obsah článku nelze hodnotit jako výraz arogance místního politika vůči aktivnímu občanu. Z hlediska judikaturou vytčených kritérií odvolací soud nezohlednil, že článek vznikl z iniciativy žalobkyně, že na zastupitelstvech vystupovala konfrontačně, že předmětný výrok není expresivní, vulgární ani znevažující a že článek vyšel v roce XY a žaloba byla podána až v roce XY, tedy po uplynutí dvou let, přičemž ani v době jeho publikování nevyvolal žádné reakce. Odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (sp. zn. 33 Cdo 724/2018, 33 Cdo 5612/2017 a 33 Cdo 1180/2017) a Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 1511/13) pak namítá při řešení otázky procesního práva, neboť skutkové závěry odvolacího soudu jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Odvolací soud zopakoval dokazování jím vybranými úseky audiovizuálních záznamů ze zasedání zastupitelstva a bez přesvědčivého odůvodnění z nich učinil jiný skutkový závěr (že hodnotící soud žalovaného postrádá skutkový základ), který je v rozporu s jeho skutkovým závěrem ohledně vystoupení žalobkyně dne 15. 12. 2014. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 5185/2017 s tím, že předmětný výrok pronesl jakožto primátor města, tj. veřejně činná osoba - politik, přičemž odvolací soud nezkoumal, zda je ve věci vůbec pasivně věcně legitimován. Nesouhlasí s neodůvodněným závěrem soudu, že předmětný výrok je zobecňujícím kritickým úsudkem o žalobkyni. Při objektivním hodnocení jeho obsahu a okolností, za nichž jej žalovaný měl pronést, nelze k takovému závěru dospět, neboť šlo o hodnocení konkrétních vystoupení žalobkyně na zasedání zastupitelstva, což potvrdil i autor článku. Rozhodnutí odvolacího soudu je tak vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné a postupem odvolacího soudu došlo k porušení práva žalovaného na spravedlivý proces. Za otázku v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešenou pak označil, zda osoba vystupující na veřejných zasedáních zastupitelstva jako aktivní občanka, předsedkyně spolku, jehož činnost se týká věcí veřejných, je povinna strpět vyšší míru kritiky (zásahů do osobnostních práv). Domnívá se totiž, že přípustnou mírou kritiky tzv. občanských aktivistů, kteří navíc projevují politické ambice, se dovolací soud dosud výslovně nezabýval a odkázal v tomto směru na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (č. 23118/93 a č. 26958/95). Zdůraznil, že soud by v tomto kontextu měl zohlednit, že žalobkyně je osobou veřejně činnou, aktivní v politickém životě, předmětný výrok se netýkal jejího soukromého života, ale veřejného vystoupení, při kterém byla konfrontační, zvyšovala hlas, kriticky se vyhrazovala vůči zastupitelům města i úředníkům magistrátu, označovala je za osoby nekompetentní, které neplní své povinnosti a které nebrání práva města, a měla by za těchto okolností snést vyšší míru kritiky. Navrhl změnu (eventuálně zrušení) napadeného výroku tak, že zamítavý výrok I soudu prvního stupně bude potvrzen. Zároveň navrhl odklad právní moci a vykonatelnosti napadeného výroku I.

Usnesením ze dne 9. 2. 2021, č. j. 25 Cdo 3696/2020-236, Nejvyšší soud odložil vykonatelnost výroku I rozsudku odvolacího soudu do právní moci rozhodnutí o podaném dovolání a zamítl návrh na odložení jeho právní moci.

Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017, dále jen „o. s. ř.“, a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., shledal, že je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť odvolací soud se při řešení otázky subjektu odpovědného za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnostních práv primátorem města, odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Dovolatel namítal, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu tím, že se nezabýval otázkou, zda žalovaný odpovídá za žalobkyni tvrzenou újmu, jestliže předmětný výrok vyřkl v rámci výkonu své funkce primátora města J.

Do osobnosti člověka, resp. do jejích jednotlivých složek, jak jsou demonstrativně vypočteny v § 81 odst. 2 o. z., může být neoprávněně zasaženo osobou fyzickou, osobou právnickou, ale i subjektem, který je povolán k výkonu veřejné moci a jedná ve sféře práva veřejného. Tyto případy je třeba pečlivě rozlišovat s ohledem na okruh osob povinných k náhradě nemajetkové újmy. I po účinnosti občanského zákoníku č. [89/2012](#) Sb. je totiž třeba vycházet ze zásady, podle níž, byl-li neoprávněný zásah do osobnosti způsoben někým, kdo byl použit právnickou osobou (nebo jinou fyzickou osobou) k realizaci činnosti této právnické osoby (nebo jiné fyzické osoby), kdy určující je existence místního, časového a věcného vztahu k činnosti takové osoby, postihují občanskoprávní sankce podle § 82 o. z. samotnou právnickou (nebo jinou fyzickou) osobu ve smyslu § 2914 věty první o. z. i § 167 o. z. (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2092/2007, ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1293/2007, usnesení ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. 30 Cdo 122/2018, nebo Karel Knap a Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde-Praha, a.s., 2004, str. 166 a násl.).

Nejvyšší soud podle nové právní úpravy již řešil otázku subjektu odpovědného za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnostních práv orgánem veřejné moci. V rozsudku ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 25 Cdo 705/2019, publikovaném pod č. 97/2020 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Sb. rozh. obč.“), uzavřel, že vykoná-li neoprávněný zásah do osobnosti člověka některý ze subjektů uvedených v § 3 zákona č. [82/1998](#) Sb. při výkonu veřejné moci, který je mu svěřen, odpovídá za tento zásah a případnou újmu stát, a to v případě, že se tak za podmínek stanovených tímto zákonem stalo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tehdy je zákon č. [82/1998](#) Sb. (v jehož § 31a je výslovně založen nárok na náhradu nemajetkové újmy, jehož povaha je odvozena od téhož východiska jako obecný nárok na ochranu před zásahy do osobnostních práv) v poměru speciality k občanskému zákoníku, neboť upravuje užší množinu neoprávněných zásahů do

osobnosti člověka, a občanský zákoník se užije jen podpůrně v otázkách, které nejsou tímto zvláštním předpisem upraveny.

Pouze v případě, že se při výkonu veřejné moci činnost použité fyzické osoby neděla v rámci pověřením vymezené činnosti, ale šlo o vybočení z tohoto rámce, tedy o jednání z vlastní iniciativy a ve vlastním zájmu (exces), postihují občanskoprávní sankce přímo tuto fyzickou osobu. Pro posouzení, zda o exces šlo, je rozhodující, zda jednání (či opomenutí) mělo místní, časový a především věcný (vnitřní účelový) vztah k činnosti (úkolům) osoby pověřené. V případě excesu se jedná o takovou činnost, kterou škůdce sledoval výlučně uspokojování svých zájmů či potřeb, popřípadě zájmů třetích osob, jež nesouvisí s jeho úkoly (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 896/2009, publikovaný pod C 9025 v Souboru civilních rozhodnutí NS, C. H. Beck, dále jen "Soubor", ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 5848/2016, Soubor C 17276, nebo ze dne 28. 7. 2000, sp. zn. 30 Cdo 1526/2000, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 3/2003, str. 93). Aby šlo o tzv. exces, musí jednání vybočovat z plnění úkolů dané osoby natolik, že jím vůbec není sledován výkon veřejné moci (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 25 Cdo 705/2019, nebo ze dne 6. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2386/2020).

Žalovaný v rozhodné době vykonával funkci primátora statutárního města J. a z titulu této funkce vedl rozhovor s novinářem – autorem článku. Za těchto okolností se měl soud zabývat otázkou, zda za případný zásah do osobnostních práv žalobkyně předmětným výrokem odpovídá podle zákona č. [82/1998](#) Sb. stát či město J. v přenesené působnosti, město J. v rámci samostatné působnosti nebo mimo výkon veřejné moci, anebo žalovaný. Touto otázkou se ale odvolací soud nezabýval, tím se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a dovolací důvod nesprávného právního posouzení odvolacím soudem je tak naplněn.

Proto Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v rozsahu stanoveném ve výroku tohoto rozsudku zrušil, a protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí (včetně závislého nákladového výroku) a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1, 2 o. s. ř.).

Dovolání je podle § 237 o. s. ř. dále přípustné i pro řešení otázky míry tolerance aktivně na veřejném fóru vystupujících občanů vůči hodnotícím soudům, která za účinnosti občanského zákoníku č. [89/2012](#) Sb. nebyla dovolacím soudem vyřešena.

Odvolací soud (i soud prvního stupně) zaujal právní názor, že žalobkyně tím, že vstoupila do veřejného života, přijala na sebe riziko možné kritiky, proto míra tolerance vůči hodnotícím soudům jejich veřejných vystoupení musí být nutně vyšší. S tímto právním závěrem se lze ztotožnit. Je ve shodě se závěry rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 27. 2. 2001, Jerusalem proti Rakousku č. 26958/95, kde vyslovil, že meze přijatelné kritiky jsou širší ve vztahu k politikům jednajícím v rámci jejich veřejné funkce než ve vztahu k soukromým osobám, jelikož první uvedení se nevyhnutelně a vědomě vystavují podrobnému dohledu nad svými slovy a skutky ze strany novinářů i široké veřejnosti. Politici musí projevovat větší stupeň tolerance, obzvláště tehdy, když sami učiní prohlášení, jež mohou vyvolat kritiku. Avšak soukromé osoby či sdružení se vystavují dohledu, pokud vstoupí do arény veřejné diskuse; a dále ESLP odkázal na své rozhodnutí ze dne 25. 11. 1999, Nilsen a Johnsen proti Norsku, č. 23118/93, v němž soud dospěl k obdobnému závěru (na tato rozhodnutí odkázal i odvolací soud). Odvolací soud správně dovodil, že osoby vstupující aktivně do veřejného prostoru, ať již samy za sebe nebo jako představitelé právnických osob, se rovněž vystavují dohledu veřejnosti nad svými slovy i činy, a proto musí snést větší míru kritiky než neangažovaní občané, avšak nikoli v té míře, jako politici. Jestliže na jedné straně stojí politici (ať již státní či regionální), kteří se plně (případně i profesionálně) zapojili do veřejného života, a na druhé straně občané, kteří se veřejně neangažují, pak občané aktivně vstupující do veřejného života se z

hlediska tolerance ke kritice pohybují mezi oběma póly.

Dovolací soud souhlasí se závěrem odvolacího soudu, že aktivní zájem o dění ve věcech veřejných je pro demokratickou společnost neoddiskutovatelným přínosem a nelze připustit, aby politici, kteří jsou sami povinni tolerovat širší rozsah zásahů do svých osobnostních práv, znevažovali projevy svých názorových oponentů z řad občansky aktivní veřejnosti dehonestujícím a paušalizujícím způsobem, neboť by to mělo odstrašující efekt pro naplnění legitimního požadavku občansky aktivní společnosti (část bodu 23 rozsudku odvolacího soudu). Je však otázkou, zda uvedený právní závěr (s ohledem na znění výroku žalovaného) odvolací soud na projednávanou věc správně aplikoval. Nelze totiž přehlédnout kontext, v němž byl předmětný výrok učiněn, kde v článku obsáhle popisujícím aktivity žalobkyně působí výrok žalovaného poněkud vytrženým dojmem, přičemž není zřejmé, zda měl žalovaný prostor pro odůvodnění svého kritického názoru. Tím se však bude soud zabývat až v dalším řízení (dospěje-li k závěru, že za případný zásah do osobnostních práv žalobkyně odpovídá žalovaný).

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)